LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik minden vasárnap, Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, aug. 18. 1867. 20. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendö mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Mi ujság a nagy világban?

Teng az élet . . . pang az üzlet,
Nagyon szük a banknóta!
A mi még itt ott megakad:
Majd elnyeli a kvóta!

Zápor módra esik, hull a
Miniszteri rendelet, —
Némelyik oly idétlen, hogy
Nem éri meg a telet.

Nagyban foly a trakta Bécsben, —
Szives a házi gazda!
Most rántnak még csak az egyszer
A hinárba . . . a gazba.

Borsos leend az az egy pár
Miniszteri diszebéd, —
Nem kivánnak többet érte . . .
Csak ötvenkét vármegyét.

LUDAS MATYI.

Karakán Marczi Pestre utazik és meglátogatja Ludas Matyit.

Mán téns uram! mi tagadás benne, de bizon megvallom igazán, hogy hát engemet is elbolonditott a világ sorja, és hát felbuzdult bennem a kivánság világot látni, egy kicsit odébb állani a tehén farától, — s rá szántam magamat, hogy megnizem azt a hires Pest városát.

Felültem Debreczenbe a gőzkocsira, olyan puha karszékbe, hogy édes anyám ölébe se volt tán jobb ülésem, voltunk vagy hatan, a közt egy nagy pohoshasu pirosképü magyar ur, sok mindenféle pakét volt körülte, mingyárt láttam hogy patikárius, azután meg egy őszbe csavarodott horgasorru téns urféle, a ki mindig a török császárt áldogatta, volt még aztán egy nyalka ifju ur zsemlyeszin nadrágba, még szinte megsajnáltam szegényt mert a mint kivettem a beszédjéből nem régen valami elmebéli baja lehetett, mert hát mindig azt beszélte, hogy most tette le az érettségi vizsgálatot Kassán, — volt azután még egy másik peniczilus termetü legény is, de az egy szegletbe meglapult, oszt aludt mintha szakmánba válalta volna.

Volt itt téns uram! beszéd mindenféle, — keresztül kasul nyargaltak azok az urak szóval tücskön bokron, de még a fekete tengeren is, a hol, azt mondta az a zsemlyeszin nadrágos ifju ur, hogy most nyáron két száz hajó fagyott egymáshoz és ugy süjjedt el mind egymás kedveért.

Gondoltam magamba, hogy bizon feki nyár lehet azon a fekete tengeren, hogy olyan keményen egymáshoz fagyhat 200 hajó? — de mégis inkább a jutott eszembe, hogy bolondot mondott, s elképzeltem, hogy hát még az előtt mig az érettségi vizsgát le nem tette, milyen tökfilkó lehetett ez a szegény fiu? pedig hát lássa téns uram! olyan vastag arany óraláncz fityegett a lajbliján, mint egy bornyu kötél! — na de lássa kérem szeretettel, azért hát majd okos ember lesz ü belölle, mert hát azt mondta: hogy Pestre megy prókátor mesterséget tanulni.

Este kileneztre járt az idő mikor megérkeztünk Pestre. — Én is osztán azon a drága csillamlós utczán talpam alá vettem a földet s megindultam quártélyt keresni.

Hanem téns uram! soh'se láttam olyan sok barátságos fejércselédet, mint azon a Pesten, — hol egyik, hol másik hitt szállásra, de hát tudja a feki, lássa kigyelmed resteltem a dolgot nagyon, mert hát észre vettem, hogy az a sok viganós jószág mind bogárzik, már pedig tudja téns uram! hogy én se a közösügyet se a közöslovat nem szeretem, hát még az asszonyt hogy szeretném, a meik közösebb a 67-es bizottmány munkálatánál is.

Na de hát akadt osztán mégis utoljára kovártély Budán valahol ott a ráczváros farába, egy becsületes kalapos mesternél. Másnap osztán bejártam az egész világot, láttam olyan kisasszonyokat, hogy nagyobb vót a feje egy sütőtöknél, kurta volt rajta a rokolya, de volt is olyan lába, hogy sáros időbe elmehetnék a nyomán bátran; láttam urakat, de valamennyi mind vak volt az istenteremtette, mert pápaszem volt az orrán; — voltam a királydombján is, eszembe jutott, hogy mi módon cselekedte meg ü felsége a hat vágást? ott ténfergett körültem egy két kajfétás zsidó meg nimet. Bizony kicsibe mult, hogy magam is meg nem poróbáltam köztök a jobbra balra való vágást, mert az ebalelke németje még azt akarta vélem elhitetni, hogy aki ahhoz a dombhoz nem küldött földet, hát nincs jussa rátapodni; — no de elis iszkoltak mellölem, mihánt szaporábban mozgott a bajuszom, mert észre vették, hogy nem egy kemenczébe sült vélem egyik se.

Hanem téns uram! olyan gazos és szemetes volt az a királydombja, mint Nagyváradon a Pecze partja. No majd küldök én a nemes tanácsnak egy czirokseprüt prezentbe, hogy legyen mivel megsöpörni a királydombot.

Hanem hidje meg kigyelmed téns uram! hogy ugy meg untam én utoljára is azt a feki sok bolondságot, meg azt, hogy jobbról balról hozzá dörgölödzik az ember ahhoz a sok idegen nátzióhoz, hogy ki sem mondhatom, s épp azért esett osztán oly jól, a midőn kigyelmed vendégszerető házához bejuthattam, s meggyőzödhettem arról, hogy az én téns uram! azok közül a becsületes vendégszerető magyar emberek közül való, a kiknek hála isten nem veszett ki még a fajtája.

Nem is adom lássa kigyelmed azir a feki reiz schlaiz guggenborg vagy mi az ebalelki herczegségért sem, hogy kigyelmedet személyesen is megismerhettem, s már most osztán azon leszek, hogy aköztünki ismeretség legalább hóttig eltartsék.

Isten tartsa meg kigyelmedet, maradtam mindenkor jó akarója

Karakán Marozi

gulyás-bojtár.

Az osztrák-magyar kvóta deputátió traktaja Bécsben.

Hát édes atyámfia! apetitóriumul ittak egy kis 67-ki trébert, azután következett az ebéd ilyetén renddel:

Leves:	*Státusadóssági fekete leves* czentralizált gombóczczal.
Aszetli:	*Lajthai stokfisch* lefoirázva, aixi eczet, olaj és tormával.
	Pétersburgi kan—csuka, panszláv gerjedelmekkel szulczirozva.
Hideghus:	*Rindfleisch mit paradeisz-szósz,* miniszterialis velős konez káprerai krumplival garnirozva
Főzelék:	*Hiczingi spenót* à la Beust kirántott borju lábbal.
Becsinált:	*Szadovai páczolt nyul* hosszulével feleresztve à la Benedek.
	Wiener sniczli constitutionális vékony szelet savanyu rajxrát szaftban.
Pecsenye:	*Delegált kappan* kvóta paragrafusokkal spékelve.
	Purszli galamb reverzális prézlivel és sas tojással töltve.
Tésztás:	*Deáklepény, közösügyi kók, csehbibasz* és *Bismárk zwibak.*
Csemege:	*Mexikói osztriga, slezwigholsteini hering, Napoleon czukedli* és *olasz maróni.*
Gyümölcs:	*Szultán fige, hevesi dinnye.*
Italok:	*Miniszteri sör, tokaji, sámpáner,* stb. stb. ebéd végével aztán kölcsönös tubákolás. Prózit

Eredeti levelek.

XXV.

Szeretve tisztelt szerkeztő baratom uram!

Azon kell kezdenyi levelem, hogy tett igéretet be nem valtunk mostan. Szja! ez mai napsag módi, ezt latjuk sajat felsőbbsigeinktől izs minditig, lojalis alattvaló követi az ü felsöbjeit mindenben. A hét folytan mig nem megyek Pestre, az eszméknek érni, a viszonyoknak alakulni kell; ha egy olyan eszme mint a 48, anyi év tizeden keresztül terveztetik, vivatik, megsemmisittetik, meg ujra felelevenyitetik s mégis iletbe nem léptettetik: akkor mar az ilyen masodrendü eszme is — mint az én Pestre randulasom — megirdemli, hogy egy pár honapon keresztül terveztessik, nehanyszor megbuktattassék, és végre valahara félig meddig — mint a 48 — csakugyan irvinyre emeltessék.

Az eszme mostani halasztatódasanak oka egyenyesen a 48. Ha 48 nem lett vóna, honvidek se lettek vóna. Ha honvidek nem lettek vóna, kódissá se lettek volna ük, — hanem csak ország maga. Ha ük kodissá nem lettek vóna,

most nekünk se nem kellenik tanzolnyi fürdön santa, bina honvidek ipsigben föntartasa vigete.

Sokan azt beszilgetik, hogy nem tanzolnyi kelenik honvidek javara, hanem adakoznyi, de hat hiszen ük is tanzoltatta kakkor a mi kedvünkirt nimetet. Aztan meg ük maguk is sokan eljártak nimet kedveirt „kötél tanczot!“ hát már most csak tanczoljunk mi is hadd legyen „harom a tancz.“

Hanem ho ho! draga baratom szerkeztö! belevagta sarlóját papsag buzajaba! megkeresztelte engemet Semiresemvaro Janosnak, pedig primo, ha mas pap körösztül a masik eklézsiajaban a maga oktabul, akkor a stolat duplan kell visszafüzetnyi rendes papnak.

Secundo kalomista eklezsiaban babaknak körösztülnyi nemis szabad.

Terció engemet semmire sem varo Janosnak körösztüit, holot én valamire nagyon izt váró vagyok, tudnyi illik Kosuth hazajövetelire, akkor csakugyan elmennik Pestre ha gözkocsi nem volna, hat gyalog.

Attul filek szörnyüiségeskipen, hogy körösztölisre bérmalas fog következnyi, osztand énis jarok mint jarta magat orszagos allapot. Absolutismust megkeresztelték papok-vagy kik-provisoriumnak, provisóriumot elbérmaltak alkotmánynak, de azért maga csak a rigi, ha ámbator a neve mas is; hátha engemet is a franya vidéki humorisztak el találnanak bermalnyi semmire sem való Janosnak, akkor in is olyaténforma lennik mint megbirmalt provisorium.

Hanem mar most hat csak maragyon niv ugy a hogy van, nem szeretek minden utalan valtoztatnyi; sok ember becserilte mar ruhajat is nevit is magyarra, kapott is irte zsiros hivatal — de lelke csag marata riginek.

In pedig nem akarnik ilyen lenynyi, tehát mar most csak maradom

türelmes polgártársa
Semmiresemvaro Janos.

Sokan irigylik azt.

Sokan irigylik azt, mikép
Csak egyedül deákpárti...
Tömheti jó hivatalból
Préselt pénzzel tárczáját ki.

A ki pedig a Tiszánál...
Jár az alkotmányos kompon: —
Mint az idejét haladt lány
Szóba se jö, — marad hoppon.

Pedig nincs mit irigyleni,
Rendén megy a dolog sorja!
Mert hisz... a sirásó mindig
Első a halotti torba.

Szittya Puff.

Adomák.

A 48 elötti idökben akkor kezdödött a bocskoros nemesek aratása, mikor a megyetisztujitások közeledöben voltak. Egyszer a többi közt öszvekerült két bocskoros nemes koma egy csárdában, csakhogy az egyik pecsovics, a másik pedig gubenszki volt. A pecsovics szerette volna a gubenszki-féle komát a maga vallására áttériteni s rettentön dicsekedett, hogy minö jó sorjuk van nékik.

„Hát aztán koma! mit is fizetnek kendteknél egy embernek egy napra?“ kérdé a gubenszki.

A pecsovics — ki már meglehetösen ittas volt — dadogva válaszolt: „most már koma! nem tudom bizonyosan, egy embernek adnak e két huszast, vagy pedig két embernek adnak egy huszast?

Z... grófnak — még a gépek feltalálása elött — sok nyomtatója volt, köztudomás szerint szerettek egy két zsák eleséget félre is lóditani a mikor lehetett. Egyszer épen olyankor találta a gróf a szérüt meglátogatni, mikor épen egy kilás zsák buzával ballagott egyik nyomtató föl a kazalra. Mikor a gróf oda ért, ép a lajtorja közepén volt a tolvaj, se le nem dobhatta, se föl nem vihette már a zsákot, meglátta biz azt a gróf. Nagy zavarban volt az egész nyomtató czéh hanem egy a mint a grófot megpillantja, elkezdi kiabálni: hijjába! már megnyerte. Mit nyert meg? kérdi az oda érö gróf. Hát méltóságos uram! fölfogadtunk, hogy ha azt a zsák buzát fölviszi, veszünk neki egy akó bort. Jól van fiam! ha fölviszed, én meg azt a zsák buzát adom oda. Föl is vitte a legény aztán még máskor is ha szerét tehette.

48-ban köztudomás szerint izgatták ellenünk a felsö vidéki tótságot is. Egyik község népét már erösen feltüzelte egy pánszláv izgató, fegyverben volt az egész falu, indulandó Magyarország fölosztására.

Akkor megy oda egy alkotmányos érzelmü tótul tudó magyar ur, s azt mondja nekik: barátim! ha ti eltaláljátok foglalni a magyarok földjét s azokat kiveritek mit gondoltok? hova jártok aztán kaszálni, meg drótozni, meg ha megszorultok hová mentek koldulni? Tudjátok ti, hogy a németek nem adnak ám nektek semmit se. Ezen érvek annyira györtek, hogy a rebellis sereg szépen haza takarodott.

Duna-Földváriak.

Pattantyuk.

Az a Jókai még mindig rikatja a publikumot. Ha könyvet ir, olyanokat beszél benne, hogy könyekre fakad a kőszivü is, ha meg el kezd bolondozni — nevettében sir az ember, most meg kapja megbetegszik, akkor meg féltében ri az ember. Hanem ugy kell nekünk, miért vagyunk olyan lágyszivüek, bár csak még ötven esztendeig rikatna bennünket.

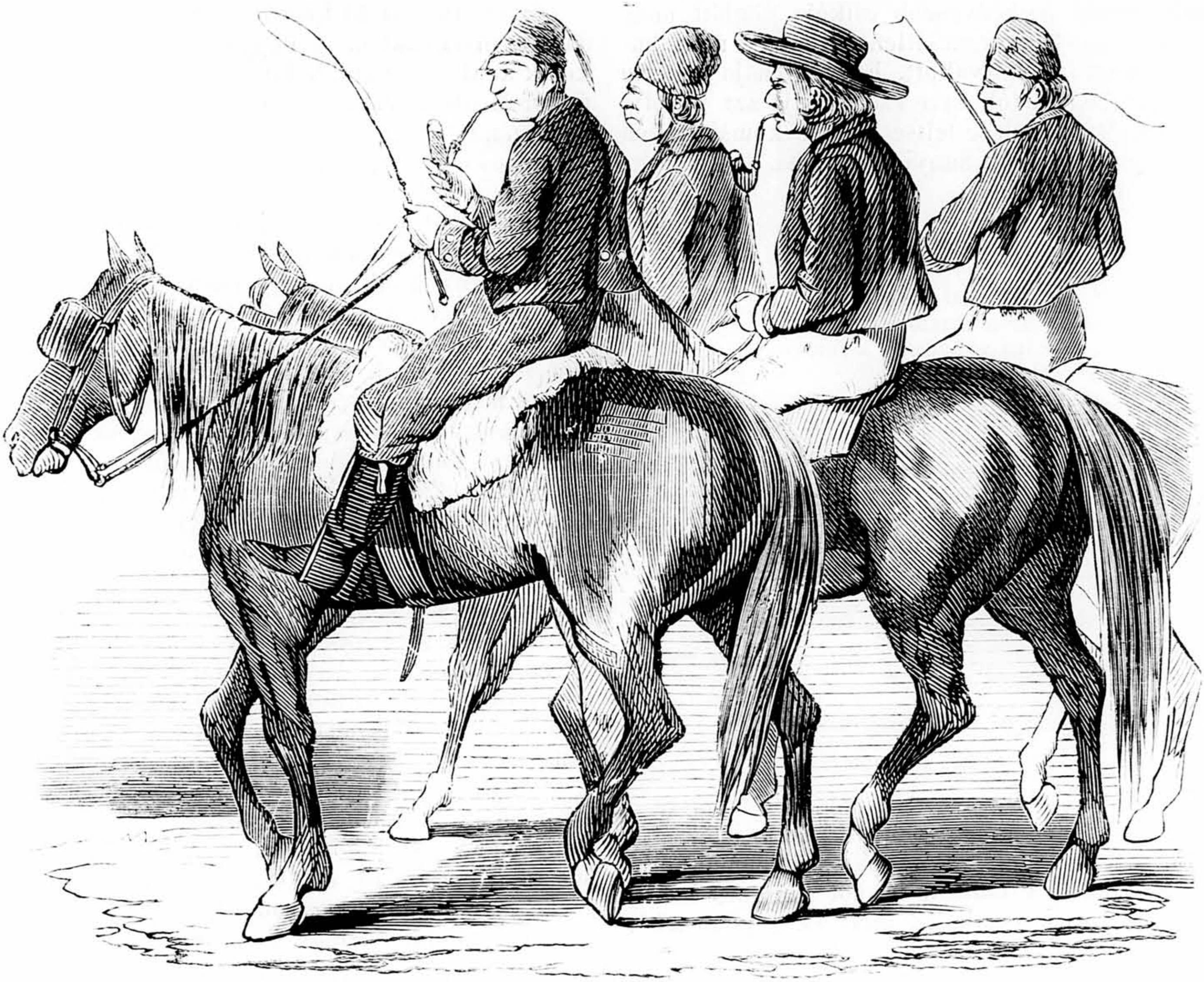
Egy kálvinista rektor, ki arról volt hivei előtt ismeretes, hogy nem épen a legépületesebb bucsuztatókat szokta mondani — egy alkalommal igen sikerült siribeszédet tartott, mire a jelen volt hivei közül egy, ezen észrevételt tevé: „ezt már ő kigyelme nem maga konfundálta.“

A régi jó időben tiszteletes Göböly uramat a sz. szállási református papot meghivták a kecskemétiek lelki pásztornak, s az öreg ur elis fogadta a zsirosabb parokhiát örömmel.

A tiszteletes ur tehát beszólitá egy napon présbiteriumát a parokhiára, s ottan alázatos képpel ekkép adá tudtul a dolgot: „tudják kigyelmetek hogy én teljes életemben hü és engedelmes szolgája voltam az urnak, hivogatását mindenkor hiven követtem, ennélfogva miután az ur Kecskemétre szólit, most is engedelmeskedem az urnak, és elmegyek innen.“

Mély csend követé e nyilatkozatot, csak Sutyu Mátyás uram dörmögé halkan egy sarokban: „majd meg tudnánk milyen engedelmes szolgája kegyelmed az urnak, csak szólitaná innen ne Kecskemétre hanem . . . Apostagra!

bandériuma.

Tolnaiak.

A géderi parasztok igen együgyü és bárgyu embereknek tartattak. Egy kalocsai káptalani tiszt a favágókkoz menvén a várszegi erdőbe, kérdi utközben tréfásan incselkedve kocsisától, ki szinte géderi lakos volt :

„Hallja-e kend János! vannak e aztán a kendtek falujában valami derék értelmes stokfis emberek ?"

— Tudja isten nagy uram! vagynak biz ottan — felele János.

„Hát aztán kik azok, nem tudná kend megmondani ?"

— Tudja isten nagy uram! hát a plébános ur, a jegyző ur, és a birák uraimék, osztán meg többször eljönnek hozzánk Kalocsáról a káptalanbeli tiszturak is.

„Ebugattát János!" förmed rá a káptalani tiszt „hát kend ?"

— Jaj nagy uram! — mondá János szinlelt bárgyusággal — én szegény ember vagyok, én nem tartozom a stokfisok közzé. —

Halljuk hogy Lévai Henrik a magyar biztositó társaság igazgatója is folyamodott a magyar nemességért daczára ismeretes demokratikus érzelmének, — még pedig azon prédikátummal: „Lövi Lévai de Verbász."

Na ha a kikeresztelkedett zsidók között eltalál terjedni ez a nemeshétném nyavalya, akkor vége a lóbőrkereskedésnek, s ugyancsak keresett üzleti czikké lesz a kutyabőr.

Az egyszeri szentlőrinczi embernek meghalván felesége, igen busult utánna. Azután egy hét mulva pedig legkedvesebb csikója döglött meg. De már ennyi szerencsétlenségre ugy neki busulta magát a kárvallott, hogy komája féltette őt a megbódulástól. Erre szomszédja azt mondja vigasztalásul: soh'se féltse kend a komáját, nem volt a szomszédnak annyi esze soha, hogy megtudjon bolondulni.

Ó ne hidd azt.

Ó ne hidd azt jó barátom!
Hogy az a izgató horvát..
Ne tudná azt: hogy a muszka
Elveri az oldalbordát.

Hisz halotta most nem rég is,
Mikép jajgatott a lengyel?
Kiken az oroszok ura!
Annyi kancsukákat vert el.

Csak is azért vonz a czárhoz:
Mivel maga beismeri, —
Hogy századok vétkeiért
Illő lesz már ... vezekleni.

Szittya Puff.

Egy pár jó tanács a szüléknek.

(Csalán Pétertől.)

A Kröczer Ágoston giliszta ellen való csokoládéja már maholnap oda vergődik jótékonyságánál fogva, hogy valóságos specificumul fogja acceptálni még a cultura is, sőt tán még az uj alkotmány sisthemája is, mert ez a gyomorból kiüz mindenféle kártékony férget, a melyek miá zavaros gondolatjai szoktak lenni az embernek, s igy ezen csokoládét minden lojális állampolgárnak kötelessége lesz ezután tartani a lájbli zsebbe, mint a plébánusoknak a reverenda zsebében az Idők Tanuját; hanem ennél az ajánlott csokoládénál mégis szükségesebb azon körülménynyel megismerkedni, hogy:

1-ör. Ha valaki 10 esztendős fiával akar utazni vasuton, lássa el magát keresztlevéllel, vegye magához azt a bábát, a meik legelőbb meg kristélyozta és bepólyázta. E mellé vigyen magával egy barátot, meg egy krucifixust, — mert ezek mind arra valók, hogy mikor Czegléden a vasuti konduktor a jegyet kéri, s midőn gyermekjegy is van, melyre a konduktor ur ugy haragszik, mint bivaly a veres posztóra, — tehát verifikálhassa magát a szüle, hogy gyermeke csak fél jegy f é h i g — a mit a konduktor rendesen nem szokván elhinni, — ekkor előrántja az ember a barátot a kruczifixxel, s ugy megesküszik rá mint a pinty; — mert hát másküllömben nagyon disznómódra gorombáskodnak az emberrel azok a kanduktorok.

2-or. Ha valaki kis fiát taníttatás végett Budára a piaristákhoz, a felgymnáziumba szándékozik adni, — legfőbb teendői ezek: a) A prófessoroknak névnapra, születésnapra, meg más ünnepnapra a maga dukátziója szerént ki járjék a markos conventzió akár tallér akár arany formába.

b) Privátára kell adni a gyermeket, a minél egyéberánt sokkal hasznosabb az is, ha pervátára járhat gyakran a gyermek, mert ez utóbbi a gyomor rendes stádiumáról tesz bizonyságot, mig az elsőtől csak a szüle erszénye kap ürülést, de a gyermek feje is üresen marad. Mindezeket megtartani azért elkerülhetlen szükséges, mert ha igy nem tesz a szüle, — egész esztendőn által hozzá nem szól egy prófessor sem a gyermekéhez, s még is rendesen van a kálkulus, de persze csak olyan, hogy nincs benne köszönet. Az ilyen gyermekeknek jut a resztli kálkulus, a mi már az aszszekurált jó tanulóktól vissza maradt, s a melyeket osztán a tudós professzorok csak ugy vaktába nyomnak a szegény gyermek neve után; — az osztán a derék, hogy igen gyakran olyan tantárgyakból kap a tanuló jó kálkulust, a melyből éppen legkevesebb fogalma van.

Azonban ne féljünk, a felvilágosodás fényes csillaga az obskurus lelkü lovagok bagoly szemeire már is hályogot kezd vonni, kik lételük e pusztulásnak indult stádiumában már már kétségbe esve óbégatnak a romlásnak indult hajdan erős gründlichkeit után. Kyrie eleison!!!

A bolondnak fapénz is jó.

Ejnye kényes! — be szép volnál —
Ha csunya nem volnál, —
Hatalmas is, — ha nyakadon
Vas jármot nem tolnál.

Ur is lennél hét országban,
Hogy ha parancsolnál: —
S az oktroyált magosságon
Puffra nem tánczolnál.

De kivágta két szemedet,
A kétfejü madár:
S ugy mosolyg rád, mint prédára
A hitszegő tatár.

De ki nem lát, — s hiszi hogy lát,
Hiában lát az már —
A bolondnak fapénz is jó,
Ha elveszti sem kár.

B. Alla.

Felvidéki hangok.

Szomoru az aratásunk,
Üszög s hővert a kalász —
De azért a steueramt már
A zsebünkben kaparász.

Fordult az elv, fordult a kor,
Egy deáknak müve mind . . .!
Ha igy megy? a boldog Bachkor
Visszakerülhet megint.

A sok aranysarkantyu peng,
Elégedett a haza?
Egy adott szó, mely fenről zeng
Alkotmányunk támasza.

Alkotmányunk? voltaképen
Mi is az az alkotmány?
Az, hogy a fináncz kezében —
Tövestül lóg a dohány.

Ha adóztál kénszeritve?
Fizess most már szabadon, —
A közösügy lelkesitse . . .
Kebled édes magyarom!

S a mi eddig törvénytelen
Volt — anyi gyász év alatt . . .
Most igazi s jogos legyen
Ismerd s fogadd el magad.

Vigasztalódj, — a trafik fogy,
Nincsenek csak rongyai . . .
Ujév után majd meglátod —
Tul tesz azon Lónyai!

Sose busulj ha a buza
Mint a köles nem fizet:
Csak kiteljék huzva nyuzva
Az adó és paptized.

Bizony szük ez az aratás —
Mennyi üres kalász van?
Fizess magyar! se hallj, se láss
Ebben a deák-lázban.

Herkó Páter.

☛ Nem tréfa. ☚

A vidéki és vásári közönség, ha olcsón és izletesen akar étkezni: keresse fel a hajdani hiréből ismert „**Komlókertet**" hol 40 ujkrért ugy ellakik magyarosan tálalt étkekkel a vendég, hogy kétfele áll a horpasza töle.

Van jó bor és jó czigány!
Semmiben sincs ott hiány.
Megmutatja a próba . . .
Tehát csak a „**Komlóba!**"

Szabadi és társa.

Xaniseghez.

Ó Xaniseg! kérlek szépen,
Halgasd meg az én kérésem:
A tárgyalás sommásügyben
Ha nyilvános, legyen méltó
Mivelt uri polgárokhoz;
Ne oly sértő, durva, mintha . . .
Ott a széken drabant ülne,
Kavics uram bandájából
Ős Budának ős várából.

Don Gunárósz.

☛ Végeladás ☚

a szent István napi vásár alatt.

Alólirott tisztelettel tudatja a nagyérdemü publikummal, miszerint eddigi üzletétől megakarván szökni — következő áruczikkeit a gyári árnál 100%-tel lejjebb szállitotta, u. m.:

Deákköpönyeg, forgatható mind a két szinére, használható eső előtt és eső után.

Deákkalap, se nem magos se nem alacsony, se nem köcsög se nem csárdás, se nem német se nem magyar, mégis az opportunus fejekre pompásan illik.

Deákkesztyük, igen nyulós bőrből, le sem szükség huzni, mégis lehet benne con amore csipegetni a 48-i alkotmányból.

Deáknadrág, legujabb osztrák szabással, különösen ajánlható az aranysarkantyus lovagoknak és ujonütött keresztes vitézeknek.

Deákcsizmák, kurta szárral, csak a tigriseknek nyomja a tyukszemét.

Deákingek, azon privilégiummal birnak, hogy az adóhátralékért le nem huzza még Lónyai finánczminiszter sem.

Deákszappan, melylyel a szerecsent is fehérré lehet mosdatni.

Deákzsebkendők, aszszekurálva vannak a zsebmetszöktől.

Deákkorcsolyák, lehet vele à la groszszó ide oda csuszni mászni, miniszterialis hivatal után leskelödőknek különösen ajánlhatók.

Számos látogatásért esd

Gágogó Ludmilla
vegyes czikk és divatárusnő.

☛ **Tisztes családból való két ifju kényelmes szállás és egész ellátásra egy uriháznál elfogadtatik.**
A szerkesztőség e tárgyban megkeresésre bővebb felvilágositást ad.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Na szomszéd! azt mondom, hogy az isten mentsen meg minden jóravaló keresztény embert, hogy dolga ne legyen a mi kir. magyar minisztériumunknál, mert azt ugyan megverte a teremtő mind a két kezivel, — a ki oda szorul.

Iczik. Hep . . hep . .

Mihály. Nos mit hep . . hep . . . mit hápog Iczik szomszéd?

Iczik. Bámulok mogát Mihály gazda! khend nagyon báthurságus ember! khendbül vitéz egy landwehr fug válni.

Mihály. Nem tom mi bámulni való van azon, ha az ember az igazságot kimondja?

Iczik. Thodja khend mit mund bülcs Salamon? szulj igazat, bethürik a fejed, vigyázzun khend mogára Mihály! mert Krisztus theremthü szenteshárumság ügysegiljen beteljesedik khenden ezen példabeszid.

Mihály. De szomszéd! hiszen épen az igazságot kerestem . . .

Iczik. De nem tholálta khend ugyi?

Mihály. Egy kis sietős sorom lett volna a pénzügyminiszter urral, hanem hát nem hittem volna, hogy ilyen nagy urak legyenek a mi minisztereink.

Iczik. Her Gatt! Mihály gazda! hát thodja mi egy finánczminiszter? Excellenz! nagymilthoságus or! hallja khend. Hát azt khivánja khend, hogy a herr von Lunyai lében százfeli szakhadjun mi?

Mihály. Már hogy kivánnám . . .

Iczik. Nuhát ha nem khivánja khend — akkhur én khivánum, — hogy üsmerje khend meg ü nagymilthuságát, mert thodja meg khend! ü excellencziája:

1-ször. A füldhitelintézetnek elnüke!
2-szor. A magyar biztositó társolat elnüke!
3-szor. A Pannunia viszszabizthusitó társaság elnüke!
4-szer. A budai iparbank elnüke!
5-ször. A magyar thudós akhadémiának elnüke!
6-szor. A „Szekhoritás" választmányi tagja!
7-szer. Urszághus khipviselü! és mindezeken kivül
8-szor. Magyar királyi finánczminiszter!

Thodja meg khend Mihály gazda! hogy a herr von Lunyai ulyan derik egy ember, hugy ha moga magát mindezen czimek alatt gyölésre meghivja, thükéllethesen felesleges egy nemzet gazdászati biztmány — mert ü nagymilthusága még azun felül grószártige státus ekonómus is — érthi khend?

Mihály. Szjü — — — — h! a ki felmarkolta, most tudom hát már, miért kellett nekem három napig várakoznom az audencziára. Na már én nem mernék a szamaramra se két nyerget rakni, mert attól félnék, hogy leroskadna alatta.

Betütalány.

10, 8, 4, 1. Nyáron igen jó, hogyha hüs.
5, 2. 5, 8. Iható mert édesnedüs.
4, 8, 10, 1, 1, 7. Egykor volt isten ostora.
Most a magyar magán hordja.
8, 4, 8, 7. Magyarországon egy város.
1, 2, 3. Sülve szereti Mészáros.
3, 5, 10, 3, 4. A fegyverzetnek egy neme.
8, 5, 4, 8, 5, 10. Szél előtt nincsen jó kedve.
6, 7, 10. Legujabb ezen világon.
5, 4, 6, 10, 1. Sokszor győzött a muszkákon.
10, 6, 7. Akad a ki nem szereti.
1, 2, 5, 8, 7. Dolgos embert ki neveti.
3, 2 3, 4. Kedves zenéje a ráczнak.
1—10. Soká éljen a hazának.

A 19-ik számban közlött betütalány: **Hunyadi János**.

Megbirkoztak vele — és megfejtették: **Pétsy József** ur Paksról. Ifju **Tóth Antal** Bánát Tordáról és **Priváry Pál** polgártárs Szegedről.

A megfejtést rejtő levelek egyszerre érkezvén s mind a három a rajta levő posta-bélyeg szerint aug. 13 án adatván fel a sorrend a levelek felbontása szerént van osztályozva.

Ludas Matyi gyorspostája.

Sose hittem volna, hogy azs
Ostrák ármádiánál is . . .
Legyen a mi falamiánk
Fajtájából generális.
Pedig hát van, — mert astat más
Ki nem komponálta volna:
Hogy egéssen veres legyen
A hadsereg bugyogója.
E már pompás egy gondolat,
Mert a sok veres nadrágtól . . .
Nemcsak a burkus és muska!
Még a bivaly is elsalad.

„Tolvaj a szobában" kevés a tréfa benne, mulattató nem lenne.

Szapuló Matyinak. Kináltam egy pár szépirodalmi lapnak, hijában azok csak a potyán kapnak.

N. Károlynak. Na csak rajta, szivesen látjuk máskor is drusza!

Rajnai Szabó Jánosnak Bicskén:

Adjon az uristen egésséget, erőt,
Hogy láthassuk egymást polgártárs! mielőbb.

Rajzoló **Stuhlmüller.** | Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** | Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.